

ши черкези; но ние я разбихме и заминахме камъ Берковица. Жителите изъ с. Дервенъ ма предадоха на турците и укаляха своето бжлгарско име. Причината бѣше слѣдующата. Въ Берковица въ онова време бѣше владика киръ Доротея, когото обикновенно наричатъ Дорчо-ефенди. Тоя бжлгарски изродъ е направилъ на бжлгарскиятъ народъ голѣми пакости: много хорица сж предадени, ограбени и обезчестени отъ тоя звѣрь, който носи калугерски подрясникъ. Азъ и до сега не мога да са начуда на бжлгарското тѣрпение! Какъ и до днесъ още не са е намѣрилъ такавъ единъ патриотинъ, който да »освѣти маслото« на тоя бжлгарски турчинъ? Или у насъ нѣма ни смѣлость, ни честность, ни юначество? Който убие Дорча, той ще да иде право въ рай, защото ще да избави народътъ си отъ едно голѣмо зло. Още не е късно. . . Дорчо заклѣлъ жителите изъ гореказанното село да го извѣстятъ за сѣка бжлгарска »хайдушка« чета, която би са появила около тѣхните мѣста. Простите селѣне отишле и явиле Дорчу, че сж ни видѣле; а Дорчо рѣкалъ на берковешкиятъ мюдюринъ, че той е вѣрнопопданникъ на султанътъ и предава въ рѣцете на правосъдието бжлгарските бунтовници *). Бѣха испроводени изъ Берковица около 600 турци, но тие нищо не можѣха да ни направатъ, — само ни про-

---

*) Дорчо е предалъ и още много други бжлгарски патриоти. Мирковичъ бѣше затворенъ чрезъ предателството на Дорча-ефенди. Разказватъ, че тоя звѣрь прави по Берковица голѣми злодѣйства. Ако нѣкой бжлгаринъ има много пари или млада жена, то Дорчо са старае да го вовлече въ нѣкой народна работа, а послѣ го накарва да са откупи. р.